

Πλάτυνε την καρδιά μας, Κύριε!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πολλοί χριστιανοί, όταν συμβεί κάποια παρεξήγηση ή κάποιος τσακωμός με άλλους συνανθρώπους τους λένε: «Δεν θέλω το κακό αυτών των ανθρώπων, αλλά δεν θέλω και να έχω πολλά μαζί τους. Ας κάτσουν στο σπίτι τους κι εγώ στο δικό μου. Μια καλημέρα φθάνει». Έτσι καθησυχάζουν τη συνείδηση τους και νομίζουν ότι είναι εντάξει απέναντι στο Θεό και στους συνανθρώπους. Είναι όμως; Ένα σχετικό περιστατικό, το οποίο εξομολογείται μια κυρία, δίδει την απάντηση.

«Μια φορά είχα παρεξηγηθεί, ή μάλλον συκοφαντηθεί από κάτι συγγενείς μου. Δεν αντήλλαξα ούτε μια κουβέντα, ούτε ύβριν, τίποτα από όλα αυτά. Όταν εγκατεστάθημεν και οι δύο οικογένειες στις Αθήνας, μιλούσαμε τυπικές κουβέντες. Όταν εξομολογήθηκα, είπα εις τον Παππού-έτσι έλεγαν τον άγιο Νικόλαο Πλανά (1894-1932)- την υπόθεσιν και, συγχρόνως, ότι δεν θέλω ανταλλαγήν επισκέψεων με την συγγενή μου. Καλά είναι ως εδώ, του λέγω, αφού χαιρετιόμαστε όταν βλεπόμαστε. Έκείνη παντρεμένη, κοσμική, εγώ κοντά στον Παππού, άλλη ζωή. Έτσι το έλεγα και το πίστευα, ότι δεν έχω τίποτα μαζί της.

Να ήτανε άλλος εξομολόγος, δυνατόν να μου έλεγε: «Ε, ας είναι, παιδί μου, ως εδώ, δεν είναι ανάγκη για περισσότερες σχέσεις». Αυτό ενόμιζα, πως θα μου έλεγε και ο Παππούς.

Όταν ξαφνικά τον ακούω να μου λέγη: «Όχι, παιδί μου, ως εδώ... Είναι ανάγκη να πας στο σπίτι της, να φας στο τραπέζι της και να κοιμηθείς μια μέρα στο σπίτι της, διότι ζη μέσα σου το πάθος»! Κεραυνός αν μου έπεφτε, ολιγωτέρα εντύπωσι θα μου έκαμε. Θα μπορούσα να πιω το πικρότερο και δυσωδέστερο φάρμακο, παρά να κάνω αυτό που μου είπε. Τότε είδα με δέος πόσο πάθος ενωφέλευε μέσα μου, κρυφό, που ούτε και εγώ η ίδια δεν το είχα καταλάβει... Μα έλα που έπρεπε να κάνω υπακοή! Με τρεμάμενα γόνατα πήγα στο σπίτι της. Ευτυχώς η ευχή του Παππού τους φώτισε και με υποδέχθησαν καλά, τόσοσν αυτή όσοσν και ο σύζυγός της και η μητέρα της. Βάλαμε να φάμε το μεσημέρι, και στο τραπέζι εγώ έλεγα μέσα μου: «διαβολική τριάς». Εννοούσα, φυσικά, το ανδρόγυνο και τη μητέρα της. Δεν θα μπορέση ποτέ να περιγράψη η φαντασία τον ψυχικό μου αγώνα της ημέρας εκείνης. Το μεσημέρι κοιμηθήκαμε στο αυτό δωμάτιο με την συγγενή μου. Μόλις κοιμήθηκα, είδα ολόκληρο τον σατανά δίπλα μου να μου λέγη: «Εδώ ήρθες μωρή να κοιμηθής; Φτου να χαθής». Ξύπνησα συντετριμμένη και της λέγω: «Είδα ένα κακό όνειρο». Μου λέγει και αυτή ταυτοχρόνως, «και εγώ είδα ένα πολύ κακό όνειρο». Ούτε της είπα τι είδα, ούτε τη ρώτησα τι είδε αυτή. Έλειπε η οικειότης. Από τότε επανήλθομεν εις την πρώτην σειρά της αδελφοσύνης, και είμαστε, συν Θεώ, πολύ αγαπημένες».

Αδελφοί μου, ας το πάρουμε χαμπάρι ότι η αγάπη μας είναι λειψή, μηδαμινή και ότι η καρδιά μας είναι σκληρή, στενή και ψυχρή. Γι' αυτό ας ικετεύουμε θερμά τον Άγιο Τριαδικό Θεό να μαλακώσει, να πλατύνει και να θερμάνει με την αγάπη Του την καρδιά μας, ώστε να φερόμαστε προς τους συνανθρώπους μας σύμφωνα με το Άγιο Θέλημα Του και όχι σύμφωνα με το χαλασμένο, στραβό και κακό λογισμό μας.

Το περιστατικό είναι από το βιβλίο «Ο άγιος παπα-Νικόλας Πλανάς».

Πηγές: agiosmgefiras.blogspot.gr - hristospanagia3.blogspot.gr